

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/45/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112201170
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8112201170.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobcu: LONLER s.r.o., so sídlom Nezábudova 31, 083 01 Sabinov, IČO: 36 454 729, právne zastúpený: JUDr. Marek Sahuľ, advokát so sídlom Hlavná 111, 080 01 Prešov proti žalovanému: Z. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XX, XXX XX S., právne zastúpený: JUDr. Dušan Remeta, advokát so sídlom Masarykova 2, 080 01 Prešov, o neúčinnosť právneho úkonu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 8C/6/2012-452 zo dňa 14.02.2019 takto

rozhodol:

I. Potvrďuje sa rozsudok.

II. Žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd I. inštancie samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Súd žalobu z a m i e t a .

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

Svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že súd teda vzhľadom na vyššie zistený skutkový stav, citované právne ustanovenia, po splnení pokynov v zmysle záverov odvolacieho súdu súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu konštatuje, že žalobu je nutné zamietnuť z nasledujúcich dôvodov: Súd prvej inštancie konštatuje, že je nesporné, že dlžník žalobcu - otec žalovaného mal uzatvorenú zmluvu s leasingovou spoločnosťou na motorové vozidlo D. S., ktoré bolo špecifikované vyššie, pričom je rovnako nesporné, že pôvodný nájomca (A. I.) previedol práva z tejto leasingovej zmluvy na svojho syna Z. I. - v tomto konaní žalovaného.

Tvrdenie, že akontáciu ako aj nasledujúce splátky z tejto leasingovej zmluvy uhradil žalovaný sa síce súdu javí ako spochybniteľné z dôvodu, že majetkové pomery žalovaného v čase úhrady tejto akontácie v sume prevyšujúcej 14.000 eur ako aj nasledujúce splátky, neboli v takom stave, že by mu umožňovali tieto úhrady. Na druhej strane ako konštatoval aj odvolací súd, ani otec žalovaného nebol v takej finančnej situácii, že by mohol zaplatiť akontáciu a splátky, keďže išlo o osobu blízko dôchodkového veku.

Žalovaný najskôr tvrdil, že si peniaze vo výške 400.000 Sk požičal od svojho švagra p. L., pričom po nevrátení tejto sumy naňho previedol vlastníctvo motorového vozidla vo vyššej hodnote (podľa odborného vyjadrenia znalca U.. K. v hodnote 18.770 eur k 2.7.2009), neskôr argumentoval zárobkom vo L., o čom doložil aj potvrdenie.

Samotný žalovaný na ostatnom výsluchu pred súdom tvrdil, že finančné prostriedky mal jednak z práce na Slovensku a jednak z práce v zahraničí (Francúzsko), v kombinácii s pôžičkou od švagra. Uvedená kombinácia financovania nebola procesným spôsobom žalobcom dostatočne vyvrátená. Len na margo súd prvej inštancie uviedol, že rovnako tak bolo bezo sporu, že skúšobnú jazdu na predmetnom motorovom vozidle vykonal samotný žalovaný, čo evokuje jeho osobný postoj k veci, ktorá je predmetom leasingu.

Záverom súd prvej inštancie dodal, že to, či boli zo strany žalovaného, resp. jeho otca, porušené daňové, účtovné alebo iné predpisy nie je predmetom tohto konania a je rizikom jednotlivých osôb, ktoré sú ochotné znášať prípadné následky plynúce z administratívnej či trestnoprávnej zodpovednosti.

Z výpovede svedkov zabezpečených žalujúcou stranou T. a U.. K. síce vyplynulo, že motorové vozidlo D. S. parkovalo pred bytovým domom na E. ulici v S., kde bývajú títo svedkovia ako aj otec žalovaného, avšak ani žalovaný ani jeho otec nepopreli, že toto vozidlo užíval aj otec žalovaného, nielen samotný žalovaný. Na druhej strane svedkovia zabezpečení žalovanou stranou K. a S. zhodne uvádzali, že žalovaný dochádzal do práce práve motorovým vozidlom D. S..

Súd prvej inštancie v zhode s odvolacím súdom konštatuje, že skutočnosť, ak predmet leasingu bol formálne zapísaný na dlžníka (otca žalovaného) a v skutočnosti ho v celom rozsahu nielen používala, ale aj financovala iná osoba (žalovaný) a na túto osobu sa aj prevedie predmet leasingu, záver o ukrátení veriteľa prevodom predmetu leasingu je vecne nesprávny.

Vzhľadom na to, že zo záverov vykonaného dokazovania je pravdepodobnejšie, že predmet leasingu (automobil) bol financovaný žalovaným ako jeho otcom, nutne to vedie k záveru, že za takéhoto stavu nedošlo k ukráteniu veriteľa.

Súd prvej inštancie preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku, teda odporovacej žalobe, aj v zmysle záverov odvolacieho súdu, nevyhovet.

Na tomto mieste súd považuje za nevyhnutné dať do pozornosti obidvoch sporových strán, že pri posudzovaní súdnej veci dospel k záveru, že problém medzi sporovými stranami je inde a predmetná kauza je len jedným z jeho prejavov. Je na stranách sporu, aby si uvedomili, že ich skutočný problém vzájomného spolužitia (otec žalovaného v budove žalobcu) nedokáže vždy vyriešiť štátny orgán svojim autoritatívnym výrokom. Žiadne rozhodnutie orgánu verejnej moci stranám sporu nedokáže zabezpečiť pokojné a harmonické susedské spolunažívanie. Nastolenie optimálnej klímy, resp. aspoň znesiteľnosti spolužitia v nájomných vzťahoch je výlučnou záležitosťou samotných strán. Súd ako štátny orgán môže len apelovať na to, aby sa strany sporu zamysleli nad tým, či im stojí za to venovať svoj čas vytváraniu a živeniu konfliktov. Ani v tomto spore nie je nikto víťazom, ale obidve strany sú tými, ktorí stratili mnoho času, či už nezmyselnými útokmi alebo snahou brániť sa proti nim. Žiaden výsledok deklarujúci „kto má pravdu“ problém vzájomného spolužitia nevyrieši.

Vo všeobecnosti platí, že v medziľudských vzťahoch akéhokoľvek charakteru od druhého môže každý spravodlivo žiadať len to, čo je schopný a hlavne ochotný poskytnúť sám. Ak niekto požaduje pokoj tak musí i sám prispieť k jeho vytvoreniu. Inak sa nevyhneme bludnému kruhu negatívnych reakcií, či odplát (princíp tálionu), ktoré nikdy nič nevyriešia, ale len gradujú nežiaduci stav, ktorý bol vytvorený. Je na každom, aký modus spolužitia zvolí, resp. nastaví. V tomto ohľade existujú v zásade minimálne dve možnosti - buď nájsť spôsob ako s druhými vychádzať a eliminovať riziko vzniku konfliktných situácií alebo zmeniť prostredie pôsobenia. Ďalšou zákonitosťou života v spoločnosti je, že každý zodpovedá len za seba - za svoje reakcie, nie za reakcie druhých. V neposlednom rade treba mať tiež na pamäti, že nikto nedokáže ovplyvniť všetko to, čo sa mu deje, môže však ovplyvniť a ovplyvňuje to, akým spôsobom na to reaguje.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V prípade, že by odvolací súd potvrdil prvostupňový rozsudok navrhol, aby ho zmenil v časti trov konania tak, že tieto nepriznáva strane úspešnej v spore. Mal za to, že súd sa vôbec nevysporiadal s rozporuplnými výpoveďami žalovaného v trestnom konaní, keď vo veci sporného motorového vozidla vypovedal, že: „neskôr kúpil (A. I.) D. na leasing zo začiatku asi polroka nájomcom bola obžalovaný, auto bral z dôvodu, že mal živnosť, pracoval a potreboval auto. Svedok (Z. I.) ďalej uviedol, že kým bol obžalovaný (A. I.) nájomcom, obžalovaný splácal splátky, následne previedol na neho, a splátky tak splácal on. K zloženej akontácii sa vyjadriť nevedel, nepamätal si, kto platil akontáciu ...“. V tomto konaní však žalovaný tvrdí a preukazuje, že akontáciu splatil on, a to zo zdrojov, ktoré získal pôžičkou od švagra K. L. vo výške 400 000,00 Sk. Ďalej však tvrdí, že na splatenie akontácie použil prostriedky, ktoré

si zarobil vlastnou prácou vo L.. Tieto tvrdenia podľa odvolateľa sa vylučujú. Výpoveď v trestnom konaní je podľa názoru odvolateľa dôveryhodnejšia ako v tomto občianskoprávnom konaní, pretože v občianskoprávnom konaní ako účastník konania nemôže byť trestne stíhaný za nepravdivú výpoveď. Podľa názoru odvolateľa v prípade, ak osoba blízka vypovedá v trestnom konaní, kde obžalovaným je jeho otec, tak má možnosť odmietnuť vypovedať vo veci z dôvodu možného ohrozenia otca, alebo pravdivo vo veci vypovedať, keďže je pod hrozbou spáchania trestného činu krivej výpovede. Tak ako svedok tvrdí, že sporené motorové vozidlo potreboval otec žalovaného ako podnikateľ, a nevie odkiaľ mal finančné prostriedky na splatenie akontácie, a následné platenie mesačných splátok, tak to tvrdenie je pravdivé oproti tvrdeniu o pár rokov neskôr, že tieto prostriedky poskytol otcovi on sám, a rovnako aj splácal splátky. V rovnakej miere je potom nepravdivé tvrdenie žalovaného, že on auto užíval a nie otec, keď v trestnom konaní vyslovene uvádza, že auto bolo kupované pre otca, pretože ho nevyhnutne potreboval pre svoje podnikanie. Teda je nepochopiteľné, že konajúci súd uveril tvrdeniam žalovaného, ktorý vypovedal ako účastník konania, keď si bol vedomý, že klamaním pri svojich výpovediach nie je trestnoprávne postihnuteľný, a neuveril jeho tvrdeniam ako svedka v trestnom konaní, kde jeho nepravdivé tvrdenia môžu byť trestnoprávne postihnuteľné za krivú výpoveď. Ak teda súd verí tvrdeniam žalovaného v tomto konaní, potom je jeho povinnosťou dávať podnet na začatie trestného stíhania pre krivú výpoveď v trestnoprávnom konaní. V ďalšom poukázal na výpovede svedkov, ktorí zabezpečení žalobcom tvrdili, že videli len A. I. ako užíva toto sporné motorové vozidlo a nevideli, aby toto motorové vozidlo užíval žalovaný a že toto vozidlo nebolo predané po skončení leasingu tretej osobe, parkovalo pred obytným domom kde sa zdržiaval otec žalovaného a kde oni bývajú pričom parkovalo pred domom aj cez víkend. Naopak svedkovia zabezpečení žalovaným ako jeho spolupracovníci tvrdili, že žalovaný používal sporné motorové vozidlo do práce a späť. V tejto súvislosti poukázal na to, že je nelogické aby motorové vozidlo parkovalo pred bydliskom otca (A. I.). Mal za to, že z dôkazu vyplýva opačný záver, t.j. že toto sporné motorové vozidlo využíval teda výlučne jeho otec A. I. a nie on, už len z toho dôvodu mal po správnom vyhotovení dôkazov žalobe vyhovieť. Poukázal na ust. § 42a Občianskeho zákonníka, vzhľadom na príbuzenský vzťah medzi A. I. a žalovaným mal súd žalobe vyhovieť. V ďalšom odvolateľ poukázal na úmysel žalovaného, ako aj svedka, že údajne k uzavretiu leasingovej zmluvy došlo s úmyslom uplatniť si v zmysle daňových zákonov nadmerný odpočet DPH, zníženie alebo úplné odstránenie daňovej povinnosti zo svojho podnikania na úkor štátu. Ak by teda malo byť pravdou, že sporné motorové vozidlo užíval žalovaný, tak došlo ku kráteniu dane, teda minimálne k prečinu jednak zo strany žalovaného tak zo strany A. I.. Je preto nepochopiteľné, že odvolací ako aj prvostupňový súd túto skutočnosť nebrali do úvahy, a „požehnali“ protiprávne konanie žalovaného a svedka A. I.. V ostatnom odvolateľ sa obmedzil na hodnotenie výsledkov ďalších sporov medzi stranami sporu.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok potvrdil a priznal žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Poukázal na to, že odvolanie žalobcu je nedôvodné s tým, že všetky žalobcom namietané skutočnosti boli predmetom preskúmania veci zo strany odvolacieho súdu s tým, že pre meritórne rozhodnutie v danej veci je relevantné to, kto bol skutočným užívateľom a financovateľom osobného motorového vozidla. Doplnením dokazovania po vydaní uznesenia odvolacieho súdu sa ešte výraznejšie potvrdila procesná obrana žalovaného s tým, že užívateľom osobného motorového vozidla bol žalovaný. Taktiež z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že financovateľom osobného motorového vozidla bol žalovaný.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec bez nariadenia pojednávania (§ 379 a nasl. CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je neopodstatnené.

5. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

6. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.09.2011, sp. zn. 3Cdo/204/2009).

7. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorí z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. júna 2010, sp. zn. 5Obo/52/2010).

8. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potrebné rozumieť výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 132 O.s.p. (§ 191 ods. 1 CSP), pretože súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov nevyplynuli ani inak v konaní nevyšli najavo, pretože súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli za konania najavo, alebo pretože v hodnotení dôkazov, popr. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až 135 O.s.p. (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci 21Cdo 65/2000).

9. Odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov (§ 132 O.s.p., resp. § 191 ods. 1 CSP) poukazuje na to, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6MCdo 1/2010).

10. Odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov (§ 132 O.s.p., resp. § 191 ods. 1 CSP) poukazuje na to, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6MCdo 1/2010).

Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedali vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

11. Podľa § 153 CSP ods. 1, 2, 3, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

12. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

13. Koncentrácia konania má podľa zákonodarcu predstavovať efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania. Sudca so znalosťou konkrétnej veci vie podľa zákonodarcu najlepšie posúdiť adekvátnosť a včasnosť uplatnenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, preto je novum spočívajúce v zavedení inštitútu sudcovskej koncentrácie podľa neho plne odôvodnené a žiaduce. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela ani ich nemohla predvídať a ktoré vyšli najavo až potom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. Zákonná koncentrácia konania predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie. Uvedená objektívna časová hranica má veľký význam pre moment viazanosti súdu. Za stavu, ak žalobca neoznačil žiadne dôkazy - prostriedky procesného útoku do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie na súde prvej inštancie skončilo, tak potom ani odvolací súd na tieto skutočnosti uplatnené v odvolacom konaní už prihliadať nemohol.

14. Pokiaľ nie je splnená podmienka existencie rovnakého alebo analogického skutkového stavu, nie je splnený základný predpoklad na to, aby všeobecný súd na účel dodržiavania princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia musel dať na určitú právnu otázku rovnakú odpoveď (uznesenie Ústavného súdu SR z 09.02.2018, sp.zn. IV. ÚS 99/2018).

15. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu v sebe zahŕňa aj právo jednotlivca na legitímne očakávanie. Z hľadiska princípu právnej istoty, podlieha ochrane aj legitímne očakávanie, ktoré je užšou kategóriou ako právna istota (Nález Ústavného súdu SR, sp.zn. PL. ÚS 16/06 zo dňa 30.04.2008, Nález Ústavného súdu SR, sp.zn. PL. ÚS 12/05 zo dňa 28.11.2007). Účelom legitímneho očakávania je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali (m. m. Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 16/06 zo dňa 24.06.2009, Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 10/04 zo dňa 06.02.2008). S legitímnym očakávaním úzko súvisí zákaz prekvapivých rozhodnutí, keď správne orgány sa nemôžu, bez náležitého odôvodnenia a poskytnutia možnosti účastníkovi konania oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, odchyliť od doterajšej rozhodovacej praxe.

16. Ak odvolací súd skorším uznesením o zrušení prvoinštančného rozsudku a vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie sp.zn. 6Co/73/2017-416 zo dňa 27.03.2018, v ktorom okrem iného konštatoval, že všetky okolnosti prípadu skôr nasvedčujú záveru, že dnes 70-ročný otec žalovaného bol len formálne zapísaný pri jednotlivých úkonoch v súvislosti s leasingom. Nateraz sa zdá, že je viac ako pravdepodobné, že vozidlo používal a financoval žalovaný, jeho tvrdenia síce kolidujú minimálne s účtovnými a daňovými predpismi, no z hľadiska súkromného práva majú relevanciu. Odvolací súd je toho názoru, že ak predmetom leasingu bol formálne zapísaný na dlžníka (otca žalovaného) a v skutočnosti ho v celom rozsahu nielen používala, ale aj financovala iná osoba (žalovaný) a na túto osobu sa aj prevedie predmet leasingu, záver o ukrátení veriteľa prevodom predmetu leasingu je vecne nesprávny. Predmet leasingu sa totiž v skutočnosti dostal do dispozičnej sféry osoby, ktorá ho financovala a užívala a z hľadiska súkromného práva preto nejde o zbavenie sa majetku, ale skôr o formálne zosúladenie stavu so skutočnou kauzou dotknutého vzťahu (body 10, 11 uznesenia).

17. Ak súd prvej inštancie rozhodol v súlade s uvedeným záverom a od zrušenia predchádzajúceho prvoinštančného rozhodnutia do vydania napadnutého rozsudku nedošlo ku zásadnej zmene dôkaznej situácie, potom všetky námietky odvolateľa uvedené v odvolaní sú neopodstatnené a odvolaciemu súdu neostáva nič iné len skonštatovať, že ak predmet leasingu sa dostal do majetku osoby, ktorá

ho v skutočnosti financovala a užívala, tak z hľadiska súkromného práva potom nemožno konštatovať zbavenie sa majetku, ale len o zosúladenie stavu so skutočnou kauzou dotknutého vzťahu.

18. Za takejto situácie odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP so stotožnením sa s dôvodmi napadnutého rozsudku rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Ani odvolací súd nenašiel dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP a tomu zodpovedá aj výrok o ich náhrade.

19. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 CSP s poukazom na ust. § 255 CSP a vychádzajúc zo zásady úspešnosti upravenej v tomto ustanovení odvolací súd úspešnému žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania, ktorých kvantifikáciu uskutoční súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

20. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).